

אורחים

הכדרים שבאו לבכות

שרי לנסינג היפה, הצעירה החשובה ביותר בתעשיית הסרטים האמריקאית (מנ"ח)

בתי-הבידור במגבית-היהודית-המאוחדת, אפשר היה לחשוב שהגברת לנסינג עומדת לגלות לאי בודד. למעשה היא עשויה לראות את כולם בתוך יום-יומיים בהוליווד, בשעות העבודה הרגילות. ואולי זו היתה הסיבה לתחלוחית בעיניה הכחולות והר

שרי לנסינג, וודתר מתאו וג'ק למון (בעת סיור בצה"ל) שבוע של דמעות

הרצים הגדולים

לקאן 1982

ביום השישי הקרוב יפתח בעירת-הקייט קאן, שברביירה הצרפתית, פסטיבל הסרטים הבינלאומי, שהוא האירוע הקולנועי המרכזי של השנה.

הפעם יחגוג קאן את יום הולדתו ה-35. וייפרד מארמון הפסטיבלים הישן, שליווה אותו בנאמנות מיומו הראשון. מן האירוע היוקרתי, הוזהר הנוצץ, שבו הוצגו מעט סרטים והרבה כוכבים, הפך קאן, בהדרגה, לאירוע המוני, לשוק הגדול ביותר בעולם לסרטים, לבימה היעילה ביותר להצגת מוצרים חדשים, ולמפגש-חובה של התעשייה מכל העולם.

הכל נמדד היום בכמויות: הסרטים, הי כוכבים, היוצרים, אנשי המיקצוע, העיתונאים הרכילאים והסקרנים. אך עם זאת מסתבר גם הפעם, שאין כמו קאן להרכיב רשימת סרטים מן השורה הראשונה, ומי שסבור כי הכמות פוגעת באיכות, יעמוד על טעותו בפעם נוספת.

רשימת הסרטים שיוצגו השנה טרם נקבעה סופית. אך כבר ברור שארצות-הברית תיוצג על-ידי לירות בירח של אלן (תהילה, אקספרס של חצות) פארק, בכיכובם של דיאן קיטון ואלברט פיני; עוד כניסה אמריקאית היא סרטו האמריקאי הראשון של קוסטה (זי) גאברס, נעדרים, עם ג'ק למון וסיסי ספייסק. איטליה מיוצגת על-ידי מיקלאנג'לו אנטוניוני בסרטו החדש זיהוי האשה; האחים טאוויאני (פאדרה פאדרונה השובר שיאים בתל-אביב) מביאים את ליד טן-לורנצו ואטורה (יום מיוחד) סקולה חונך שם את לילה בווארן. גרמניה שולחת את פיצגראלד, הפקטי-ענק שצולמה במשך

מרילין ומונטי הול, הווג הקבוע שבראש הרשימה (היא היתה זו ששיכנעה את פראמונט להרים את הפקת אשה ושמה גולדה, ואין סוף לגאותה על העניין) — כולם-כולם זכו לשבוע של דמעות התעלות, שלא נראה כמותו בכל שנות הכותל הארוכות.

כוח פוליטי. "היתה לי ברירה לנסוע לקאן או לישראל, כי לשתי הנסיעות לא יכולתי להתפנות", אמרה לנסינג, שביקרה בישראל לפני עשר שנים. כמנהלת אימ

גדולות, שנראו פעם על הבד בכמה תפי קידי-מישנה. כי גם אשת-העסקים לנסינג וגם הגוי של שבת, ג'ק למון, ביהד עם מארק רייזל שגילה פתאום שהוא שייך לדוברי היידיש ועם ארתור הילר, העושה שעות נוספות בליגה נגד השמצה, וכמובן

הלת-הפקות של פוקט) בכתה בדמעות שליש כשנפרדה לשלום מג'ק למון ומוולטר מתא. היה זה במלון המלך-דוד, בליל שבת האחרון, אחרי סעודת שבת בחליפות הדורות ובכיסופת. לפי כמויות הדמעות שזלגו מעיני משלחת הרצון-טוב של חטי

האמת על ואלנברג

בחים, "מזהיר הבימאי רוברט דורנהלם. הצהרה מתמיהה לאדם צעיר, שאם כי נולד בקירבה פיסית למקום ההתרחשות (הוא נולד בטמשינארה שבחלק ההונגרי של רומניה, אך הוריו ברחו לווינה, ושם גדל).

דורנהלם, שעומד לביים סרט שיעסוק בפרשת ואלנברג הביא לישראל סרט אחר שלו, שאינו עוסק בפרשה פוליטית כל-שהי. זהו הסרט היא רוקדת לבד, על אישיותה ואמנותה של קירה ניו-ינסקי, בתו של הרקדן ואסלם ניו-ינסקי, ועל הר גבול הדק שבין אמנות וטירוף. סרט זה, שזכה כבר בפרסים ומחמאות והוצג בי פסטיבלים רבים (העולם הזה דיווח עליו מקאן '81 ומסן-פרנציסקו), כאשר לוה בהופעתה האישית המרתקת של קירה ניו-ינסקי, הגיע להגנות האביב בתל-אביב. ההייה שבכוכבי הבימאי בא לישראל בחברת המפיק ואנשי יחסי-הציבור של סרטו הבא, שעמדו על כך שעל סרט הנוגע לפרשת ואלנברג, יש להודיע לעולם מירושלים. דורנהלם, שנדר פעם לא לעשות לעולם סרט על השואה, כי "בשבילי הנושא של שואה ומילחמה רציניים מכדי שאעסוק בהם בקולנוע", מתכוון להפתיע את העולם (ומי יודע אם גם לא את מפיקו ומשקיעו, עיו, המוכנים להשליש סכום של 12 מיליון דולר) בדראמה שונה מהפרשייה ההיסטורית: "סרטי מתכוון לעסוק בתוסר-טוב לגנות. לא יהיה זה סרט נגד הרוסים ולא נגד הנאצים. זה יהיה סרט נגד החיה שבכולנו, שיציב ראי מול כל אחד מאי-תנו."

בעצם איש אינו יודע את האמת על ראוול ואלנברג, אחד הנועזים שבין ממלטי נפשם של יהודים רבים מידם הארוכה של הנאצים, במלחמת העולם השנייה. עד עצם היום הזה מסופרים בעולם עדים חיים, החבים את חייהם לקונסול השוודי בבודא-פשט, באותם הימים. אותו קונסול, שעסק בפעולות ההצלה בדרכים שונות ומשונות — במתן דרכונים, ויוות ורישיונות מכל הסוגים, עד שהרוסים כבשו את הונגריה, או נעלם האיש הנועז בצורה מיסתורית. השמועות סיפרו שראוהו ברוסיה, הררי סים טענו כי מת, אך לא המציאו כל גופה. אחרים סיפרו כי הגופה לא נמצאה כי ואלנברג חי וקיים. אמת או אגדה?

"ברור לי היום כי ואלנברג כבר אינו

בימאי דורנהלם ורקדנית ניו-ינסקי הודעה מירושלים

טקס פרטי על המצדה". הוא סבור שעל הגאון היהודי להתמודד עם אותה אנטי-שמיות כמו בעבר, אך בכמות רבה יותר. הקשר האנטי-שמיי מה עמוק בנפשנו של הילר, עד שאין כמעט סרט, בין אם זו קומדיה רומנטית או סרט פעולה, שאין לו השלכה על הצד היהודי שלו: "כשפנו אלי בהצעה לביים את טוראית בנג'מין, קראתי את התסריט ונדדהמתי הסצינות הראשונות נראו לי אנטי-שמיות לחלוטין. אמרתי זאת למפיק, והוא תלה בי זוג

בימאי מרק רייזל ושחקנית-האוסקר קתרין הפבורן כדאי לה לשחק אצל יהודי

עיניים תמהות: באמת? רק אתה חושב כך! אני בעצמי יהודי ואיני מרגיש זאת. התסריטאים הם יהודים, ואינם מרגישים זאת. שמעתי אותו וחשבתי, כנראה הם הצודקים ומשהו אתי אינו כשורה. התחלתי לביים את הסרט, ומסיבות אחרות עזבתי את ההפקה. כשראיתי את הסרט לא הרגשתי שישנה בו איוושהי אנטי-שמיות אבל דווקא אחרים, בני גילי, חשבו שאכן יש בו."

פריית הפקות, בצד תפקידה החדש כראש חטיבת-הבידור של המגבית, היא גם הגי דירה בגלוי את מטרת בואה: "לנו, הי שחקנים ואנשי התקשורת, יש אפשרות לומר דברים ולדבר בחופשיות מוחלטת." ואמנם, חטיבת-הבידור עשויה לצלצל כי עניין של מה בכך, אך בהוליווד יש לה כוח פוליטי אדיר, שכל מועמד חרוץ לנשיאות מעריך את כוחו ורועד מפניו.

הקשר האנטי-שמיי. אחד הקשישים המנוסים בשטח זה הוא הבימאי ארתור (סיפור אהבה) הילר, שהיה כאן כבר יותר מחצי תריסר פעמים (בני, היום בן 23, עשה את ברה-מצוה שלו ליד הכותל, ואחר כך עלינו בשביל הנחש, וערכנו